"Мабуть, нема уже на світі правди!
Мабуть, вона уже за море утекла!
Чим я од Муцика поганший, справді?
А пані те щеня учора привезла,
Сьогодні вже йому і дзвоник почепили.
Да як моторно він бряжчить,
Як Муцик, бубличком задравши хвіст, біжить
Та гавкає на мир щосили!" —
Так навіжений Цап на ввесь окіл гукав.
Хазяїн, річ таку почувши
(А по-цапиному він дещо розмишляв),
Йому дзвінок на шию намотав.
Здурів скажений Цап, ріжки назад загнувши,
Махнув борідкою, замекав, заскакав
І геть-то честію такою запишнився,
Да швидко став їй і не рад:
Бо тілько Цап стрибне у панський сад,
На шиї дзвін дзень-дзень! — народ заворушився,
І гостя втришия в кошару мусять гнать.
Прийшлось бідасі пропадать.
Пройшло йому те врем’я, що, бувало,
Майнув де здумавши, куди б то ні попало,
Поїв, пообгризав — і слід пропав,
А вибіга і долинки, і гори,
Де був — то пожививсь; ніхто того не знав.
Еге, я правду вам казав:
Нащо було Паньку прохаться в прокурори!